

8 sönd. efter tref.

Predikan i Osby kyrka 13 juli 08

”Andlig klarsyn”

Matt 7:13-14

Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den. 14 Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den.

”Bara döda fiskar flyter med strömmen” finns det ett ordspråk som säger. Och det passar ovanligt bra för dagens evangelietext om den smala och den breda vägen. Man kan nämligen föra över bilden till en flod och då att gå motströms eller bara följa med strömmen.

Att välja den breda vägen är ingen konst, det är bara att hänga på alla andra. Den är lätt att gå eftersom den är väl upptrampad. Att gå den är att följa minsta motståndets lag, att anpassa sig efter omgivningen.

Hur anpassliga är vi i dagens Sverige? Det är fritt fram att tycka vad man vill, vi har demokrati och yttrandefrihet. Vi riskerar inte fängelse eller att utvisas ur landet om vi har fel åsikter. Ingen diktator sitter och censurerar våra tidningar.

Då kan man ju tro att det skulle finnas en stor bredd av olika åsikter och uppfattningar i olika frågor. En livlig debatt där meningar och ståndpunkter av alla de slag får utrymme i media. Ändå är det inte riktigt det som jag ser. Man brukar säga att i Sverige så finns det bara plats för en åsikt i taget och i vissa fall så menar jag att det ligger något i det.

Men hur är vi då som kyrka och som enskilda kristna? Hur ofta driver kyrkan en kontroversiell fråga? Naturligtvis ska kyrkan inte provocera för sakens skull, men ändå så ser jag det inte enbart positivt att Svenska Kyrkan så sällan hamnar i blåsväder i olika frågor. För det kan ju lika gärna bero på att hon inte vågar stå för obekväma åsikter.

Men man kan inte bara sitta och klaga på att kyrkan borde uttala sig mer om än det eller det andra. Det handlar om dig också. Att vara kristen handlar ofta om att ha en avvikande uppfattning än omgivningen. Och att då våga stå för vad man tycker kanske inte alltid är så lätt. Men mer än en gång har det hänt för mig att när väl någon i ett sammanhang säger vad den verkligen tycker så visar det sig att flertalet faktiskt hade samma uppfattning. Men ingen sa något utan lät den mest dominant sätta agendan.

När Jesus gick här på jorden så var det inte så ofta som han drog jämnt med de som hade makten. Han hamnade ofta på kollisionskurs med andra utan att han för den skull sökte konflikter. Därför ska vi inte bli förvånade om vi råkar ut för samma sak när vi går i hans fotspår på den smala

vägen. Men det viktigaste med vägar är ju att de leder rätt, inte om de är smala eller breda. Om inte vägen leder fram till målet så hjälper det ju inte att den är bred.

Att lyssna till sitt samvete är viktigt och att inte kompromissa med det. Vi behöver med jämna mellanrum fråga oss vart vägen vi går på bär, vad är målet med vårt liv. Om vi inte ställer oss den frågan så tappar vårt liv styrkraft och vi börjar flyta med strömmen.

Det gäller att gå vägen utan att fråga efter vad alla andra gör. Vägen är smal eftersom frälsningen är personlig och individuell. Vi kommer inte in i himlen genom kollektivavtal. Det handlar om ett personligt val, mitt eget ställningstagande. Jag kan inte åka snålskjuts på andra.

Men vilken är då den smala vägen? Ja, Jesus säger på ett ställe: Jag är Vägen. Han är alltså vägen som vi behöver söka. Du finner vägen om du håller dig till honom.

På den smala vägen så slipper du att vara ensam, även om det skulle vara få som går den. Den vägen går vi tillsammans med Jesus och därför blir det aldrig ensamt. Men på den breda vägen kan nog ensamheten bli väl så påtaglig trots att man har sällskap med många. Den känsla av ensamhet man kan få av att inte riktigt passa in.

Men på smala vägar kan det vara svårt att ta sig fram om man bär en massa bagage. Packning hindrar och sinkar oss. Därför behöver vi släppa taget om vårt eget, resa med så lätt bagage som möjligt.

Nu var det inte bara en väg som Jesus talade om utan även en port. Vägen var smal och porten var trång. När man går in genom porten så brukar man ju vara framme, det är ju den som normalt möter en vid slutet av vägen. Men jag tror att det är just det som är poängen med att han använder sig av båda begreppen, väg och port, parallellt. Vi är på ett hemlighetsfullt sätt inte bara på väg utan också redan framme.

Det kännetecknas av de rastplatser längs vägen som erbjuds oss. Mötesplatser med Jesus där vi får hämta kraft och inspiration för den vidare vandringen. Det här kommer tydligast fram i mässan där vi tar emot Kristus. Där vi alltså redan är framme vid målet, gemenskap med Gud. Vid nattvardsbordet har du gått in genom porten där är du redan framme och får smaka det himmelska brödet.